

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/88/2015
Identifikačné číslo spisu: 1011201030
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1011201030.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: MAC TV, s.r.o., Brečtanová 1, Bratislava, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava, proti žalovanému: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RL/17/2011 zo dňa 1. marca 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/80/11-24 zo dňa 16. mája 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/80/11-24 zo dňa 16.05.2012 m e n í tak, že podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného RL/17/2011 zo dňa 01.03.2011 z r u š u j e.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 637,68 € a náhradu iných trov konania v sume 132,- € na účet právneho zástupcu žalobcu Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., Bratislava, do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. RL/17/2011 zo dňa 01.03.2011, ktorým rozhodol, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) tým, že dňa 24.11.2010 o cca 19:30 hod. odvysielal v rámci programovej služby JOJ v programe Noviny krátku správu informujúcu o stiahnutí A. N. z kandidátky SNS, v rámci ktorej bol sprostredkovaný jej kritický postoj k J. Z., čím došlo k nezabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti, za čo mu uložil podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - upozornenie na porušenie zákona.

Rozsudok odôvodnil tým, že žalobca nesie za obsah svojho vysielania objektívnu zodpovednosť a posudzovaným skutkovým stavom, ktorým došlo k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. je výlučne len to, čo bolo odvysielané žalobcom v rámci predmetného programu. To, čo bolo odvysielané, teda relevantný skutkový stav, žalovaný zistil dostačujúco a celkom presne, keďže ho zistil priamo zo záznamu predmetného vysielania žalobcu uloženého na DVD nosiči. Akékoľvek iné skutočnosti, ktoré sa odohrali mimo televízneho vysielania, či už pred ním alebo po ňom, sú pre účely zistenia relevantného skutkového stavu bez právneho významu. Výpoveď redaktora, ktorý pripravoval reláciu, by neovplyvnila zistenie, že žalobca ako vysielateľ nezabezpečil objektívnosť a nestrannosť v zmysle § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. Výpoveď svedka, ktorý by hoc aj potvrdil, že sa žalobca snažil o spojenie s M. Z., tento sa odmietol vo veci vyjadriť, resp. sa s ním spojiť nepodarilo, by nezmenila objektívne zistený skutkový stav a skutočnosť, že obsah odvysielaných informácií a neposkytnutie priestoru na vyjadrenie sa k odvysielaným informáciám dotknutej strane, nebol objektívny a nestranný. Ak by sa aj svedeckou výpoveďou preukázali aktivity žalobcu smerom k M. Z., resp. nezáujem M. Z. sa k veci vyjadriť, bolo povinnosťou žalobcu toto v zmysle dodržania princípov objektívnosti a nestrannosti uviesť v rámci vysielania príspevku tak, aby z neho jasne vyplývalo, že priestor na vyjadrenie bol poskytnutý obom stranám a nielen jednej strane.

Vyvažovať vyjadrenia politika o druhom politikovi, resp. poskytnúť priestor na vyjadrenie druhej strane je povinnosť, ktorá vyplýva vysielateľovi z § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí správne poukázal na dôvody, pre ktoré bolo k odvysielaným informáciám potrebné uviesť stanovisko M. Z. a krajský súd sa s týmto odôvodnením v celom rozsahu stotožnil. Ani sloboda prejavu nie je absolútna, ale má aj v demokratickej spoločnosti svoje limity. Zákonným obmedzením v danom prípade je § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré ukladá vysielateľovi povinnosť pri šírení informácií v spravodajskom programe zabezpečiť ich objektívnosť a nestrannosť. Povinnosť stanovená v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. je odôvodnená práve ochranou práv a slobôd iných osôb - verejnosti na príjem pluralitných informácií. Cieľom je teda práve ochrana diváka, ktorý má právo na objektívne a nestranné informácie.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Mal za to, že správne konanie vedené proti žalobcovi a rozhodnutie žalovaného v správnom konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia je zásahom do Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom chráneného práva na slobodu prejavu žalobcu. Žalovaný vo svojom rozhodnutí a ani prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom nepreukázali a ani neodôvodnili, že zásah žalovaného do slobody prejavu žalobcu zodpovedá kritériám zákonnosti, legitimity a proporcionality (nevyhnutnosti zásahu v demokratickej spoločnosti). Ustanovenie § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. považuje za odporujúce Ústave Slovenskej republiky, pretože porušuje právo účastníka na slobodu prejavu a slobodné šírenie informácií a to tým, že vytvára zákonnú prekážku nad rámec povoleného obmedzenia slobody prejavu predpokladaného čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Na obmedzovanie slobody prejavu vytvorením požiadavky objektívnosti a nestrannosti neexistuje legitímny cieľ a v prípade, ak by aj existoval, zavedenie tejto povinnosti nie je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti. V demokratickej spoločnosti má byť objektivita a nestrannosť určitej informácie ponechaná na úvahu samotnému recipientovi, pričom úlohou štátu nie je cenzurovať a korigovať konkrétne informácie pre recipienta, ale vytvárať podmienky na to, aby existovala pluralita informácií, na základe ktorých si recipient vie vyhodnotiť, či určitá informácia bola alebo nebola objektívna. Navrhol, aby odvolací súd podal na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. s čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 Dohovoru.

Pri posúdení, či predmetný príspevok spĺňa kritériá objektívnosti a nestrannosti, žalovaný nemôže

konečnú odvysielanú informáciu izolovať a oddeliť od všeobecného kontextu, ktorým je nepochybne proces zberu a získavania informácií. Povinnosťou žalovaného je skúmať, či žalobca zabezpečil objektivitu a nestrannosť informácií na „vstupe“ a nie na „výstupe“, pretože objektivita a nestrannosť informácií na „výstupe“ bude vždy subjektívna a bude závisieť od množstva unikátnych faktorov na strane každého jedného recipienta informácie. Žalovaný napriek návrhu žalobcu nevykonával navrhovaný dôkaz -výsluch svedka (redaktora), ktorý samotný príspevok spracoval, z ktorého by bolo jednoznačne možné zistiť napr.: za akých okolností došlo k získaniu informácií, koľko zdrojov bolo oslovených, či tieto zdroje boli dostatočné k poskytnutiu uvedených informácií, či boli tieto informácie overené, či bol poskytnutý priestor druhej strane na vyjadrenie, či sa druhá strana vyjadrila a ako a pod.

Pojem objektivita a nestrannosť nie je legislatívne definovaným pojmom a jeho definícia žalovaným v rámci správnej úvahy vybočuje z akceptovateľných hraníc správnej úvahy žalovaného. Žalovaný vo svojom rozhodnutí pojem objektivnosti dostatočne nevymedzil, čím sa jeho rozhodnutie a napadnuté rozhodnutie stalo neurčitým, nezrozumiteľným a v rozpore so zákonom. Zabezpečiť objektivitu príspevku v zmysle definície žalovaného neznamena povinnosť žalobcu dať priestor na vyjadrenie dotknutým osobám alebo uvádzať, či bol priestor poskytnutý a ako s ním dotknutá osoba naložila, čiže v rámci rozhodnutia žalovaného a napadnutého rozhodnutia neexistuje akýkoľvek súvis s aplikáciou definície pojmu objektivnosti a konaním žalobcu, ktorý nedal priestor na vyjadrenie všetkým dotknutým osobám, resp. neuviedol informáciu o tom, či a ako bolo naložené s priestorom na vyjadrenie dotknutej osoby, pretože táto povinnosť nespadá pod žalovaným definovaný pojem objektivnosti.

Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie, alebo aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že vzhľadom na povahu televízneho vysielania a povinnosti vyplývajúcej z § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. nesúhlasí s argumentáciou žalobcu, že objektivitu príspevku je nutné posudzovať najmä pri „zbere, získavaní a overovaní“ informácií. Judikát Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý cituje žalobca, pojednáva o povinnosti novinárov overovať fakty, aby podané informácie vychádzali z dostatočne presného skutkového základu. Povinnosť vyplývajúca z § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. sa zakladá na objektívnom informovaní diváka vo vysielaní televíznej alebo rozhlasovej programovej služby a z toho dôvodu je predmetom posudzovania skutočnosť, či odvysielané informácie boli pluralitné, všestranné a nie jednostranné, aj keď overené a vychádzajúce z dostatočne presného a spoľahlivého skutkového základu. Vzhľadom na obsah predmetnej povinnosti a povahu vysielania ako takého, je nutné za relevantný skutkový stav označiť výlučne obsah televízneho vysielania programu Noviny, resp. príspevku N. prišla aj o Čadcu, teda to, čo bolo divákovi v rámci tohto vysielania prezentované.

Pojem objektivita nie je pojmom s legálnou alebo s inou ustálenou, všeobecne akceptovanou definíciou. Ide teda o tzv. neurčitý pojem, ktorého výklad je v kompetencii správneho orgánu. Z povahy tohto pojmu je však zrejmé, že tento pojem nie je možné explicitne definovať pre otvorený okruh prípadov, pretože jednotlivé informácie a vyjadrenia je nutné vnímať v kontexte ich použitia, a to aj s prihliadnutím na osoby, ktoré dostanú v konkrétnom príspevku priestor na vyjadrenie, alebo ktorých sa odvysielané informácie priamo týkajú. Niektoré vyjadrenia môžu mať samé osebe neutrálny charakter, pričom tie isté vyjadrenia použité v inom kontexte, vyslovené inými osobami môžu mať za následok, že ich použitie v spravodajskom príspevku môže spôsobiť jeho neobjektivitu a jednostrannosť. Objektívne informovanie diváka v zmysle žalovaného vymedzenej definície spočíva aj vo vyváženom a nestrannom informovaní. V prípade, ak sú v rámci programu sprostredkované názory len určitej skupiny ľudí, divák si nemôže vytvoriť vlastný objektivizovaný názor na prezentovanú tému, či kauzu. V záujme objektívneho, vyváženého a nestranného informovania diváka je potrebné, ak existujú na prezentovanú tému aj názory iné, poskytnúť ich divákovi. Jedným zo spôsobov ako tento cieľ dosiahnuť môže byť aj oslovenie dotknutej strany s cieľom získať jej stanovisko. Keďže primárnym účelom rozhodnutia, ktoré

ukladá sankciu - upozornenie na porušenie zákona je poskytnúť účastníkovi konania návod ako postupovať v obdobných prípadoch, aby nedochádzalo k porušeniu totožnej povinnosti, žalovaný v predmetnom rozhodnutí uviedol, akým spôsobom bolo možné zabezpečiť vyvážené a objektívne informovanie diváka.

Ustanovenie § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. nepredstavuje obmedzenie slobody prejavu v pravom slova zmysle, pretože jeho účelom nie je zakázať šírenie určitých informácií či názorov, ale zabezpečiť, aby tieto informácie a názory boli prezentované objektívne a nestranné. Primárnym účelom predmetného ustanovenia je teda zabezpečiť objektívne a vyvážené informovanie verejnosti o aktuálnom spoločenskom, politickom, či kultúrnom dianí, teda informovanie verejnosti o veciach spadajúcich do sféry verejného záujmu, a to pri súčasnom zamedzení zneužitia vysielacieho času v spravodajských a politicko-publicistických programoch na prezentovanie jednostranne zameraných názorov, či nepresných, neúplných a skreslených informácií. Keďže médiá, zvlášť audiovizuálne, majú na formovanie verejnej mienky značný vplyv, je krajne nežiaduce, aby vysielatelia v spravodajských programoch vysielali jednostranné a netransparentné informácie. Z § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že sloboda prejavu vysielateľa je pri spravodajských programoch limitovanejšia ako pri iných typoch programov, keďže citovaným ustanovením sú kladené nároky na kvalitatívnu stránku spravodajského programu (objektívnosť a nestrannosť) a stanovené obmedzenia spôsobu spracovania spravodajských programov (povinnosť oddeliť názory a hodnotiace komentáre od informácií spravodajského charakteru). Toto obmedzenie má opodstatnenie v účele spravodajských programov (presne a objektívne informovať verejnosť o skutočnostiach významných pre určité spoločenstvo) a v dosahu, ktorý majú na tvorbu verejnej mienky. Preto je nevyhnutné, aby v spravodajských programoch boli recipientom poskytnuté čo najširšie fakty, po zhodnotení ktorých si budú môcť sami a slobodne vytvoriť na predmetnú otázku vlastný názor.

Žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/80/2011-24 zo dňa 16.05.2012 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a rozsudkom sp. zn. 3Sžo/33/2012 zo dňa 01.08.2012 potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/80/11-24 zo dňa 16.05.2012, keďže sa stotožnil s vyhodnotením právnej povahy prejednávanej veci.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. k. II. ÚS 307/2014-45 zo dňa 18.12.2014 rozhodol, že základné právo žalobcu na slobodu prejavu a základné právo slobodne rozširovať informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu prejavu podľa čl. 10 ods. 1 v spojení s čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/33/2012 z 01.08.2012. Predmetný rozsudok Najvyššieho súdu SR zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok.

Spor medzi účastníkmi konania spočíva v tom, či odvysielaná správa v rámci spravodajského programu

bola objektívna a nestranná, teda či vysielateľ zabezpečil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z.

Podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. vysielateľ je povinný zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a politickopublicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Podľa čl. 7 ods. 3 Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii Prevádzkovateľ vysielania je povinný zabezpečiť, aby spravodajské relácie objektívne uvádzali fakty a udalosti a podporovali slobodné utváranie názorov.

Najvyšší súd SR pri opätovnom posúdení veci vychádzal zo záverov Ústavného súdu SR a uvádza, že pojmy „objektívnosť“ a „nestrannosť“, resp. „pluralita“ v spojení s právom každého na prijímanie informácií, resp. so slobodou prejavu, sú v modernej spoločnosti štandardne späté s povinnosťami štátu, konkrétne (i) povinnosťou štátu objektívne (v zmysle overiteľne a pravdivo) informovať o svojej činnosti [v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky sa tento postulát premieta do čl. 26 ods. 5 a zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov] a (ii) povinnosťou zabezpečiť prostredníctvom prijatia vhodnej legislatívy pluralitný mediálny trh v zmysle možnosti pôsobenia viacerých vysielateľov (médií) na mediálnom trhu, trh duálny, kde okrem verejnoprávneho vysielateľa pôsobia i súkromné komerčné subjekty. Zákon č. 308/2000 Z.z. však ukladá povinnosť „objektivity“ a „nestrannosti“ pri informovaní nie štátu v rámci jeho pozitívneho záväzku, ale vysielateľom pôsobiacim na mediálnom trhu (povinnosť zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a politickopublicistických programov).

Pojmy „objektívnosť“ a „nestrannosť“ sú neurčitým právnym pojmom, ktorý treba vykladať vzhľadom na okolnosti jednotlivého prípadu, ako aj na účel, ktorý v tej-ktorej spoločnosti a dobe plnia v súvislosti s ústavnou garanciou slobody prejavu. Uvedené pojmy boli zakotvené v slovenskom právnom poriadku už zákonom č. 468/1991 Zb. o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania. V danom čase, v období transformácie Slovenskej republiky po období neslobody bolo legitímnym verejným záujmom (záujem na ochrane demokratického verejného poriadku), aby v čase neexistencie plurality médií a neexistencie elektronických médií, zákonodarca vyžadoval od malého počtu vysielateľov pôsobiacich na mediálnom trhu zabezpečenie názorovej plurality vo vysielaní v zmysle prezentovania viacerých uhlov pohľadu na jednu problematiku a snahu po dosiahnutí čo najväčšej možnej miere objektivity sprostredkovaných tém a udalostí v zmysle zaobstarania a zohľadňovania čo najväčšieho počtu zdrojov, z ktorých médium vychádza. Ako uviedol ústavný súd, cieľom tejto zákonnej limitácie vysielateľa bolo predchádzať propagandistickému, jednostrannému a hrubo skresľujúcemu šíreniu dezinformácií typických pre verejnoprávne médiá v čase neslobody, teda záujem na ochrane demokratického verejného poriadku. V dnešnej dobe plurality médií, participácie tuzemských i zahraničných súkromnoprávných médií na formovaní mediálneho trhu a sprostredkovaní informácií, dobe neobmedzených zdrojov informácií, počnúc tlačnými a elektronickými médiami, internetovej a mobilnej siete, nových médií a sociálnych sietí a členstva Slovenskej republiky v Európskej únii uvedenú zákonnú požiadavku na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politickopublicistických programov zo strany médií, nemožno bez ďalšieho odôvodniť záujmom na ochrane demokratického verejného poriadku v tých intenciách, ako to bolo uvedené v súvislosti so zákonom č. 468/1991 Zb.

Zákonodarca požiadavkou objektívnosti a nestrannosti do istej miery obmedzil slobodu prejavu vysielateľov. V zmysle záverov Ústavného súdu SR zákonné obmedzenie slobody prejavu médií požiadavkou (i keď racionálnou) na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politickopublicistických programov v zmysle § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. a s tým spojenou právomocou Rady pre vysielanie a retransmisii ukladať sankcie za porušenie tohto ustanovenia je potrebné v dnešnej pluralitnej demokratickej spoločnosti vykladať striktné v súvislosti s ochranou práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranou verejného zdravia a mravnosti (porov. čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a obdobne čl. 10 ods. 2 Dohovoru) a otázku, či nesplnenie

požiadavky uloženej § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. zo strany vysielateľa sa dostáva do kolízie s verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a čl. 10 ods. 2 Dohovoru, je potrebné skúmať vždy jednotlivo, vzhľadom na konkrétnosti daného prípadu a charakter nedodržania požiadavky na objektívne a nestranné informovanie. Zákonné obmedzenie slobody prejavu v zmysle § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. a s tým spojenú právomoc Rady pre vysielanie a retransmisiu ukladať sankcie sa porušenie tejto požiadavky je ochrana práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrana verejného zdravia a mravnosti. Právo na informácie v zmysle čl. 26 ods. 2 Ústavy SR v sebe zahŕňa právo prijímať informácie tak pravdivé, overiteľné a neutrálne, ako aj fiktívne, neoveriteľné, nepravdivé alebo pravdu skresľujúce či prezentujúce určitý svetonázor, keďže aj takéto informácie podnecujú recipienta ku kritickému mysleniu a k vyhľadaniu iných názorov na danú tému.

Na základe uvedeného, keďže napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo zaťažené vadami v zmysle § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p., odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil.

Vzhľadom na zmenu rozsudku krajského súdu vo veci samej rozhodol odvolací súd o trovách celého konania vrátane konania pred krajským súdom (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p.) tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 O.s.p. Trovy konania žalobcu, ktorých náhrada bola priznaná, pozostávajú z trov právneho zastúpenia za nasledovné úkony právnej služby:

Za prevzatie zastúpenia zo dňa 15.04.2011 podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 30.06.2013 (ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z.z.) v spojení s § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 123,50 € vo výške 1/6 výpočtového základu, ktorý v roku 2011 bol vo výške 741,- € a režijný paušál 7,41 €.

Za žalobu, doručení krajskému súdu dňa 02.06.2011 vo výške 123,50 € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a režijný paušál 7,41 €.

Za účasť na pojednávaní konanom dňa 16.05.2012 vo výške 127,16 € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v spojení s § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a režijný paušál 7,63 €.

Za odvolanie zo dňa 18.06.2012 vo výške 127,16 € podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 1 písm. e/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a režijný paušál 7,63 €.

Žalobcovi boli ešte priznané na náhradu iné trovy konania vo výške 66,- €, konkrétne za zaplatený súdny poplatok za žalobu a 66,- € za súdny poplatok za podané odvolanie.

Celkom boli žalobcovi priznané na náhradu trov konania vo výške 132,- € a trovy právneho zastúpenia vo výške 531,40 € + 20 % DPH čo spolu predstavuje 637,68 €, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.